

hørt nogen f. Eks. modsætte sig den fra anden Side fremkomne Begæring om Skilsmisse eller beklage sig derover støttet paa, at Ægteskabet var indgaaet i Kirken. Jeg har hørt Beklagelse over Skilsmissebegæringer af menneskelige Grunde, af Hensyn til det lange gode og lykkelige Samliv, de have ført med hinanden, og af Hensyn til de Børn, de havde sammen — deres Ve og Vel. Saadanne Hensyn har jeg hørt paaberaabt fra den Side, der ikke ønskede Skilsmisse, som Grund til Sorg og Dadel over den anden Parts Beslutning. Men jeg har ikke hørt dem paaberaabe sig, at det var særlig forkasteligt, at en saadan Begæring fremkom fra den anden Side, fordi det drejede sig om et i Kirken afgivet Løfte. Det er nu min Erfaring — men enhver maa jo vidne ud fra sin Erfaring.

Det ærede Medlem udtalte, at jeg var enig med ham i, at Præsterne i Fortiden burde have nægtet at stifte Ægteskaber i mangfoldige Tilfælde, hvor de virkelig have gjort det. Deri giver jeg ham Ret, det har jeg udtalt ved denne Sags tidligere Behandling her i Januar Maaned. Men paa den anden Side maa det ærede Medlem ikke tro, at jeg derfor giver ham Ret i den Kontrovers, som opstod mellem ham og det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Det falder mig ikke et Øjeblik ind at mene, at Præsterne i den danske Folkekirke, som Tilstanden nu er, have den mindste Ret til at nægte at vie Folk, naar disse efter Statens Love have Ret til at indgaa Ægteskab. Paa ingen Maade! Jeg mener, at den Dom, som er afsagt af Kommissionen over Pastor Ifversen er absolut rigtig, og den vil sikkert ogsaa blive stadfæstet af Højesteret. Nej det, jeg har ment og sagt og som det ærede Medlem sigtede til, er, at Præsterne, hvis de havde staaet frit, hvis det havde været dem tilladt at rette sig efter det Ord, de forkynde paa Embeds Vegne, burde have afvist mangfoldige af dem, de nu have været nødte til at vie. Det har jeg anført som Grund til, at man snarest muligt for Præsternes og for Kirkens Værdigheds Skyld bør bort fra den Tilstand, vi have.

Jeg kan indskrænke mig hertil og skal altsaa gentage min Anbefaling af Fler-tallets Indstilling.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem for Vinderup (Svendsen) drog atter ind i Debatten om denne Sag Tilfældet med den meget omtalte Murer paa Nørrebro, idet han ikke alene lod sig forlyde

med — saaledes opfattede jeg det i alt Fald — en Misfornøjelse med, at Mureren havde faaet Dispensation fra Danske Lov 3—16—8 til at indgaa nyt Ægteskab, men endog tilkendegav som sin egentlige Mening, at denne Dispensations Meddelelse var en Tilsidesættelse af Loven. Deri har det ærede Medlem totalt Uret. Denne som mangfoldige andre Lovbestemmelser maa ses og forstaas i Overensstemmelse med den Udvikling, som er foregaaet, siden den oprindelige Lovbestemmelse kom til Verden, og i Overensstemmelse med den Myndighed, som Grundloven giver Regeringen til at fortsætte med at give saadanne Bevillinger og Undtagelser fra Loven, som indtil 1849 var i Brug, og Forholdet er, at indtil 1849 var Meddelelse af Dispensationer fra denne Lovs Bestemmelse i Brug. Der er op til 1849 givet mangfoldige af dem, og der er efter 1849 givet mangfoldige af dem, saa at, naar det ærede Medlem har den Opfattelse, at det skulde være en Tilsidesættelse af Loven, er han inde paa et fuldstændig galt Spor. Skønnet over, hvorvidt en saadan Dispensation i det enkelte Tilfælde bør gives eller ikke, er og maa naturligvis være Administrationen overladt, men jeg skal dog oplyse, hvorledes Sammenhængen har været i dette Tilfælde, for at enhver rettænkende Mand kan se, om han synes, der virkelig er sket noget utilbørligt derved, at denne Murer har faaet Tilladelse til at gifte sig med den Kvinde, til hvem han, inden hans første Ægteskab var opløst, stod i Forhold.

Murerens første Ægteskab var ikke lykkeligt. Jeg skal ikke komme ind paa de Beskyldninger, som de to Ægtefæller rettede mod hinanden, baade Beskyldninger af alvørlig og af nærmest komisk Natur. Nok er det, de levede ulykkeligt sammen, og en skønne Dag, da Mureren kom hjem, var Konen gaaet sin Vej og havde solgt hele Indboet. Paa denne Tid, saa længe Mureren samlevede med sin første Hustru, stod han ikke i noget Forhold til den Kvinde, han senere er bleven forlovet med. Nogen Tid efter blev hans første Hustru straffet for erhvervsmæssig Utugt og senere indskrevet som offentligt Fruentimmer. Mureren traadte i Forhold til den Kvinde, han nu er forlovet med, og da dette Forhold havde været i nogen Tid, søgte han Skilsmisse fra sin første Hustru og Dispensation fra 3—16—8, saa han kunde gifte sig med den Kvinde, han nu stod i Forhold til. Saavel Skilsmissen som denne Dispensation blev bevilget, idet man gik ud fra, at saa-